

Flint

- * Anses som en hellig sten, fordi den har mange metafysiske og helbredende egenskaper.
- * Fordriver uønskede ånder.
- * Virker beroligende og styrker arbeidslysten.
- * Hjelper ved problemer med sener og ledd.
- * Ble brukt som en talisman for beskyttelse.
- * Beskytter mot onde ånder og beskytte mot ondskap.
- * Fjerner uoverensstemmende energi og negativitet fra folk og hjemsøkte steder.
- * Påvirker både selvbevissthetens og livets bevissthetskraft. En av de viktigste tingene folk gjør er å få sitt fokus tilbake i den fysiske verden.

Flint er et mineralaggregat, dvs. et mineral og en bergart satt sammen. I dette tilfellet er det av kvarts og kalsedon i mikroskopiske krystaller. Flint er meget hardt, 7 på Mohs skala, og har tilnærmet amorf krystallstruktur. Flint dannes ved kompliserte prosesser i krittavleiringer. Der opptrer den som knoller, ofte i særskilte lag, og kan være sort, grått, gulaktig eller rødbrunt av farge, med en lysere overflate. I Skandinavia finnes flere varianter. Senonflint er nesten svart av farge, med blank, glassaktig overflate. Den finnes bl.a. i nordre del av Jylland. Danienflint er grå og med litt grovere struktur enn senonflinten, finnes i midtre del av Jylland, på Sjælland og i Skåne. I østre del av Skåne og i Blekinge finnes kristianstadflint som er grå med hvite prikker. Flint finnes ikke opprinnelig i Norge, men finnes her som knoller i strandsonen («strandflint») langs kysten, hvor den er kommet med drivis sørfra i istidene og senere.

Flint egner seg for tilhugging («knapping», eller «knakking»). Den har spaltningssegenskaper som likner på glass, og kan som dette spaltes i stykker med svært skarpe kanter. Flint ble i steinalderen og langt opp i bronsealderen brukt til en mengde forskjellige redskaper og våpen. Den beste flinten fantes på Østlandet. Langs strendene i Danmark og Skåne lå mengder av flint som storbreen rev løs fra kalkleiene i istiden, og som sjøen senere anriket i strandbeltet. Når vannet frøs på, drev flint med isflak nordover til Norge. På visse strandterrasser langs Oslofjorden fant arkeologen Erling Johansen fra 0,5 % til 2 % flint. Han har også påvist gropene der steinalderfolkene grov ut flint. Mellom Bohuslän og Lista ligger disse runde gropene i en meters dybde i kompakte lag med rullestein. Noen flintgruver må ha vært brukt langt inn i bronsealderen, siden strandvullen det er snakk om, først ble tørrlagt da. Nordmenn må ha gravd etter flint i minst seks tusen år, og det er funnet flint fra kysten mer enn 150 km inne i landet, i Telemark og Hallingdal.

Når arkeologer graver ved helleristningsfelt, er avslag av flint og kvarts blant de aller vanligste funnene. Når biter av flint eller kvarts slås sammen, oppstår det nemlig lysglimt, og trolig har bronsealderens presteskap hatt slike lysglimt som et innslag i sine nattlige religiøse seremonier foran helleristningene.

Etter hvert ble flinten også brukt som fyrstøy til å gjøre opp ild, og i flintlåser på gevær fra 1600- til 1800-tallet.

Ifølge norsk folketro skulle en flintstein opphengt i fjøset hindre kuene i å få mareritt.

Jordens eldste fossiler.

Mange av de eldste fossilene man kjenner stammer fra flint-avsetninger. Flinten er her en sekundær avsetning som har erstattet tidligere avleiringer av kalkstein. Fossilene har gjerne form av stromatolitter og inneholder særlig rester av cyanobakterier, men også alger, sopp og andre enkle organismer. De første slike fossilfunn som ble grundig utredet var den rundt 2 milliarder år gamle Gunflint Chert-formasjonen fra Ontario, Canada, som inneholder fossiler av ulike slags cyanobakterier.

Det finnes også fossilbærende flint-avsetninger fra nyere perioder, særlig kjent er Rhynie chert i Aberdeenshire. Disse funnene er fra tidlig devon-tid (ca. 400 millioner år gammel) og inneholder svært godt bevarte fossiler av landplanter og de eldste kjente spretthaler og insekter.

